

Asria Mohamed Taleb fra Vest-Sahara vokste opp i en flyktningleir. Hun har vært i Norge i litt over et år. Her har hun prøvd å formidle hvordan situasjonen i Vest-Sahara påvirker innbyggerne, samtidig som hun har forelsket seg i dette lille, kalde landet. I dag gir hun ut en bok om opplevelsene sine.

Tusen takk ... Norge

ASRIA MOHAMED TALEB

JEG ER FREMDELES i sjokk etter tragedien i Oslo 22. juli. Jeg kan ikke forstå at noe som dette kunne skje i et land som Norge!

Da jeg fikk sms fra en venninne i Oslo svarte jeg umiddelbart: Hvorfor bombe i Norge? Det er det eneste landet der jeg aldri har sett rasisme mot muslimer. Jeg har sett kvinner som har jobbet med hijab i butikker, på flyplassen og til og med i militæret.

DA JEG INFORMERTE min norske hybelvenninne om hva som hadde skjedd, var svaret: Dette er ikke bra for muslimer. Jeg hadde ikke svar å gi henne, jeg var bare enig. Hvordan kunne jeg overbevise henne om også jeg hadde anklaget muslimer. Da vi senere så nyhetene, var jeg beskjemet. Da jeg sa jeg var lei meg, svarte hun: Men du er jo muslim. Selv om jeg vet at hun vitset, følte jeg beina mine knapt kunne bære meg. Jeg sa: dersom det er en muslim som har gjort dette, så er jeg ikke lenger muslim.

Det som skjedde i Oslo var det beste beviset for at terrorisme verken har religion eller land.

Kanskje noen lurte på hvorfor jeg skriver denne historien. Jeg gjør det fordi jeg er redd og bryr meg om fremtiden til dette fantastiske landet og jeg bryr meg om muslimene og andre innvandrere som bor her. (...)

DE FLESTE europeere ser på immigranter som mennesker som kun ønsker å berike seg på fordelene fra landet de bor i – eller som mennesker som søker en trygghet de ikke opplever i hjemlandet. Dette er av og til sant. Imidlertid vil de aller fleste innvandrere med tiden bli borgere med hjertet. Med tiden vil de dele øyeblikk av seier og glede og øyeblikk av sorg med landet de bor i. Med tiden vil de heie på fotballaget i landet. De vil like musikken, poesien og kulturen i sitt nye land, slik de liker sin egen kultur. Beviset

Må kanskje reise hjem

Hvordan ble denne boken til?

– Jeg hadde mange drømmer om hva jeg skulle gjøre da jeg kom til Norge, men her kjente ingen historien min. Ingen visste om konflikten i Vest-Sahara. Det gjorde meg utrolig trist. Og sint. Så jeg bestemte meg for å skrive om dette mens jeg arbeidet for Leger Uten Grenser.

Hvorfor valgte du å skrive om – og dedisere boken til ofrene fra 22. juli?

– Jeg ble sjokkert og redd for at

fakta

Vest-Sahara

- Ligger mellom Marokko, Algerie, Mauritania og Atlanterhavet.
- Både Marokko og Den sarhaviske arabiske demokratiske republikk (SADR) krever råderett over territoriet
- Vest-Sahara er delt av en over 2000 km lang mur
- Over 150.000 saharwiler bor i flyktningleire i Algerie.
- I disse flyktningleirene er de helt og holdent avhengig av humanitær hjelp.

på det er at dersom du besøker innvandrere hjemme, vil du ofte finne flagget til det nye landet som de ikke tør vise fordi de vet at samfunnet alltid vil se på dem som fremmede.

Da jeg kom til Norge var alt her annerledes, alt var grønt, vann og fjell, alt sydet av liv og inspirasjon. Når jeg skal prøve å beskrive Norge, blir det vanskelig fordi jeg ikke finner ordene. Hvordan kan jeg beskrive noe jeg ikke har sett før, når man er fanget i sand, vind, sterk sol og telt. Det er en stor forskjell fra Norge.

JEG ER FØDT i en flyktningleir i Algerie som tusenvis av saharwiler som resultat av krigen i 1975. Da tusenvis av saharwiler ble tvunget til å flykte etter Marokkos invasjon av Vest-Sahara. Konflikten har vart i mer enn 36 år. Da jeg satte lys på Den blå

«Aldri noen-sinne har jeg ønsket så sterkt å være norsk»

steinen for å minnes ofrene etter Utøya, tenkte jeg at jeg ikke visste hvordan jeg kunne være med og dele Norges sorg. Jeg ønsket at jeg hadde hatt blå øyne og blondt hår siden det er vanskelig å vise at man sørger i hjertet. Det jeg mener med å si det, er at jeg aldri noen-sinne har ønsket så sterkt å være norsk.

det var en muslim som hadde gjort det. Det følte som om det var min skyld som muslim. Jeg skrev «Tusen takk...Norge» fordi jeg ville vise nordmenn hvor jeg liker Norge, hvor fredfullt og vakkert det er her. I resten av boken har jeg skrevet mye om Vest-Sahara, som jeg tror folk ikke vet nok om. Det er viktig for meg å få informere om hjemlandet mitt, slik at land som Norge kan hjelpe til, slik at folk slipper å bo i flyktningleirer.

Du skriver i boken at du skal forlate Norge nå. Hvor skal du videre?

– Jeg har fått avslag om norsk visum, men har klaget og håper å få fortsette å jobbe for Leger Uten Grenser her. Jeg savner jo

VED DEN BLÅ STEINEN: «Da jeg satte lys på Den blå steinen for å minnes ofrene etter Utøya, tenkte jeg at jeg ikke visste hvordan jeg kunne være med og dele Norges sorg,» skriver Asria Mohamed Taleb i dette utdraget fra boken som kommer ut i morgen. FOTO: SILJE KATRINE ROBINSSON

Jeg forlater snart Norge, og jeg vill alltid ønske det beste for alle nordmenn. Men før jeg forlater landet, har jeg to beskjeder til alle terroristene i hele verden: Norge er det siste landet i verden noen skulle skade, og jeg

har mange bevis for hvorfor. (...)

For meg er også tiden inne til å si takk for alt dette landet har gjort for oss. (...) det er min andre beskjede: Jeg vil takke landet som har gitt meg de beste opplevelsene i mitt liv.

Utdrag fra «A Norwegian Hope Journey» av Asria Mohamed Taleb som lanseres i dag.

familien min i leiren, men å dra tilbake etter alt jeg har oppnådd, være midt i ørkenen uten internett eller noe, det ville vært dumt. Jeg er et av få mennesker som har fått muligheten til å dra ut og fortelle om konflikten, hvis jeg drar tilbake får jeg ikke utrettet noe.

Hva var det som fikk deg til å bli så aktiv – så målrettet?

– Da jeg vokste opp var tantene mine veldig aktive i politikken. De spurte meg om hva jeg ville bli som voksen. Da svarte jeg at jeg ville bli president.

Hvordan er kvinners stilling i Vest-Sahara sammenlignet med i Norge?

– I flyktningleirene er vi ganske likestilte. Men jeg vil som ung

kvinne gjerne involvere meg mer. I Algerie, hvor jeg studerte, er det store forskjeller, spesielt i den sørlige delen av landet. Der kan ikke kvinner gå ut uten en mann, mens i flyktningleirene, hvor vi har et eget styresett, er kvinners stilling ganske sterk. Jeg skal nå starte en nettside for unge saharviske kvinner. Der kan de finne informasjon om konflikten og lære hvordan man involverer seg mer i politikken. Her er kvinner så sterke – det er helt hvordan ble denne boken til?fantastisk. Det sitter i hodet, i tankesettet. Og det tankesettet kunne vi trengt i Vest-Sahara.

Hvilke ideer og verdier vil du ta med deg fra Norge til Vest-Sahara, og vice versa?

– Store deler av den arabiske verden er i forandring. Men folk tror jo jeg er gal som vil ta med disse ideene til leirene. Som tankesettet deres i forhold til likestilling. Og fra Vest-Sahara skulle jeg tatt med familieverdier. Her ser jeg gamle mennesker som bor alene, som ikke blir tatt vare på av familien sin. Og når jeg snakker med venner om det, så sier de at Norge var annerledes før, at familielidene var sterkere. Og da tenker jeg; vil jeg at Vest-Sahara skal utvikles hvis det er sånn det går? Men man kan ta med de beste verdiene, ikke alt.

GURO H. BERGESEN